

Fontos Sándor

Zúzmarás fák

MED. UNIV.

A képzelt beteget Molière óta már sokszor megírták, de még többször kiírták. (Gergely Miklós)

A meddség szomorú dolog. De vigasztaló, hogy az ember utódai nem örökökölhetik. (Insel)

Nem attól fáj a gyomrod, amit eszel, hanem amit nyelsz. (Teknős Péter)

Azt mondják a szem a lélek tükre. Mennyi szörnyűséget láthat egy szemorvos? (Ráth-Végh István)

Galambos
Szilveszter

NEVELÉS

Az alábbiakban néhány jó tanáccsal szolgálunk a nevelésben gyakorlatlan szülők részére.

A szülők soha ne veszekedjenek a gyerek előtt. Veszekedés céljából menjenek ki a Kamarakerdőbe. Ha nincs közöttük veszekedésre indító ok, egy kis jóakarattal mindig találhatnak ilyent.

Ne engedjük, hogy gyerme-

künk Tell Vilmost játsszék. Kobozzuk el az ifjelszerelést. Több szem, többet lát.

Tízéves gyermek kezébe ne adjunk Balzac- és Maupassant-regényeket. Azokat a gyerek már ügyis olvasta. Próbálkozzunk Andersennel. Ha a gyereknek nem tetszik a mesekönyv, a szülő még örömet lelheti benne.

Ha a gyerek válogatós otthon az ebédnél, hozzunk neki kis kóstolót az üzemi koszból. Biztosan leszokik a kényeskedésről.

Ha a gyerek rossz bizonyítványt hoz haza, serkentsük őt jó tanulásra azzal, hogy előveszünk régi iskolai bizonyítványunkat, mondván: Nézd, fiam, édesapádnek hány négyese volt!

Ha elérkezik az idő, s a gyereknek pályát kell választania, bízzuk rá a döntést. Ha a Fradi-pályát választja, bele kell nyugodnunk.

Adjunk legalább ezer forint zsebpenzt a gyereknek, hogy hó végén legyen kitől kölcsönkérni a kosztra.

Tizenöt éven aluli fiúgyermekünket ne engedjük megnősülni, csak ha megtanulta a földrajzleckét.

Ne féltse a gyereket az iskolai tornaórától. Itt válik olyan erős, edzett emberré, aki megállja majd a helyét a villamoson, csúcsforgalomban is.

Ha nem tudjuk megoldani a gyermek házi feladatát, kapott számtanpéldáját, kérjük meg a Tudományos Akadémia professzorát a példa megfejtésére. Ha ő sem tudja megoldani, a hiba nem a szülőben van.

Ne tegyünk úgy, mint az egyszerű szülő, akinek kiskorú leánygyermek szalonspiccesen, kissé megviselt állapotban jött haza hajnali négy órakor. Ez a szülő ugyanis ráförmedt: — Pont hajnali négykor kell hazajön-nöd? Nem tudtál fél ötig várni? Akkor megtakaríthatnánk volna a kapupénzt!

Helyes, ha a gyerek felvilágosítását korán kezdjük. Lehetőleg reggel negyed nyolckor. Mert fél nyolcra már többet tud a szüleinél.

Vincze
GyörgyVOLT EGYSZER
EGY BICIKLI

A bicikli csomagtartóján jobbra-balra csúszkált a plakátköteg. Óreg, rozszant gép volt. Egyik pedálja hiányzott, már csak a tengelye volt meg, fényes a sok taposástól.

Az út lejtős volt és néptelen. A mező zöld, és virágos tarka. Kopott fehér ingemen szikrázott a nap és nyomában verejték csörgedezett hátam árkaiban. Az öreg tragacs minden gödröt százszorosan érzett. Pedig az út lépten-nyomon tele volt gödörrel. Még a tankok és más járművek áradata törte fel, a háború utolsó futamában.

Egy nagyobb huppanót nem tudtam kikerülni, mert elméláztam és amikor észrevettem, már késő volt. Elszakadt a spárta és a csomagtartóról lecsúszott valamennyi plakát.

— Na, jól nézek ki! — és káromkodtam. Nekiámasztottam biciklimet az útmenti eperfának, aztán rakogatni kezdtem a plakátot egymásra.

Elkeserített a küszködés, mert a szakadt spárta már nem érte keresztül a plakátköteget. Nadragom egyik zsebet hasogattam csíkokra, megfontam kétrétűen, s hozzákötöttem a madzaghoz. Sikerkült.

Vidáman tekertem tovább a pedált és dudoltam együtt a madárcsicsergéssel. Úgy kerekedtem, mint aki se lát, se hall, mert körülöttem fa, rét, s még a rázós út is mind egyszerre énekel. Csak azt vettem észre, hogy motorbikikli futott el mellettem és nyomában papírlapok röppentek szét. Leugrottam a gépről és felvettem közülük egyet.

„Szavazz a hatos listára.”

Végigszaladtam a rőpcédulán. A motor pótüléséről visszaneztem az ismeretlen férfi, és mosolygott. Úgy figyelt, mintha elismerést várt volna. Elnevettem magam, és kajánul a jól ismert karjelzéssel integettem neki.

Magam is megrémültem ettől, de már késő volt. Megfordultak a motorosok.

Erősen taposni kezdtem a pedált. A félelem görcsösen rángatta lábamat. Úgy éreztem magam, mint egyszer álmomban, amikor menekülni akartam az üldöző elől, de minél jobban erőltettem a futást, annál lassabban haladtam.

A motor megelőzött, és keresztbe állt az út közepén. Fülemben, torkomban, agyamban éreztem szívem minden ütését.

Sehol egy teremtet lélek. Mindenütt csak a tarka mező. Éppen olyan, mint a plakátokon, amelyek a csomagtartómon rázódnak és csúszkálnak.

Ki akartam kerülni a motort, mintha mi sem történt volna.

Jobbra fordítottam a kormányt, lementem az árok szélére.

— Állj csak meg komám! — szólt rám a vezető, és mindketten elem léptek.

A süketet tettem. Tovább kerekedtem. A sokszínű mező vilámlott és elsötétedett. Lábam rángatta a hajtókart. Az egyik férfi elkapta a csomagtartóm. Szinte úgy szédültem le a bicikliről.

— Mi baj van, öcskös? — kiáltott az az ember, aki az imént a hátsó ülésen ült, s aki nekem visszaintegettem.

Dermedten álltam, s jobban kínlódtam, mint a kalitkába zárt madár. Nem jött hang kiszáradt torkomra.

— Hozzad beszélek, hé! — S a másik férfi megfogta biciklim kormányát, és úgy nézett velem farkaszemet.

Alltam a nézését. Ettől valahogy megbátorodtam. Nem kaptam el tekintetemet, egyenesen a szemébe meredtem szótlanul.

— Mi bajod? — kérdezte ismét.

Még mindig nem válaszoltam, csak szemmel mondtam valamit.

— Mit mutattál az előbb?

— Ha nem tudná, nem kérdezné — feleltem a félelemtől hátrázóttan.

Némaság csengett fülemben.

Az idegen férfi elengedte biciklim kormányát. Aztán kikapta szemét a tekintetemből.

— Na csak azért! — mondta lejjebb engedve a hangját. — Ha bajod van, szólj, elintézzük.

Aztán megfordították a motort, néhány pillanatig berregtek és elindultak.

Nyerembe ültem én is, és hajtottam tovább. Remegésem nem akart szűnni, csak hogy torkomban csillapít szívverésem úgy tértem magamhoz.

Beértem a faluba. Az ismerős udvarra fordultam és leugrottam a gépről.

Ekkor már kijött a házból a párttitkár. Kezet szorítottunk.

— Szabadság, Takács elvtárs. Mit hozott? — kérdezte.

— Plakátokat — mondtam. — Azt üzeni Dóczy elvtárs, jó magasra ragasszák, hogy ne tudják letépni.

— Csak bízza ide, elvtárs.

Egy pohár vizet kértem. Mohón kiittam, mint a lázas beteg. Minden korty után éreztem, mennyire csillapít, lábamból kiállt a remegés.

Indultam. A párttitkár még egyszer utánam köszönt.

— Szabadság, Takács elvtárs!

Mentem a következő falu felé. A madarak dala újra nyomomba szegült.

Veress
Miklós

KOSZTOLÁNYI

MARCUS AURELIUS HALOTTI
MASZKJÁBAN

Mindig kell valami öröm

hogy még csövéből át
tolul a gyomorba az étel
hogy még van ceruza
és papír

hogy kitalálták az írás'

kell még valami öröm
hogy van ágytál
és borzadatlan asszonyi kéz
és fájdalom is
és fájdalom is

van még annyi öröm
hogy falak körülöttem
pöre falak
és citakarják a készülő
gyáskoszorút
a sírásókat

csak még annyi öröm
hogy beleférjen
az örömtelen szembe
a körmök alá
amelyekkel
kikaparhatja az úrból a csillagokat

öröm annyi de annyi
hogy érezheti
nincs öröm immár
csak a vak ragyogás
abba belerévül
ha nem fintorog
a fájdalom-arc
mint a bolondé

a többi bronz
Marcus Aurelius
kőd szobra
és fekete csönd
a Capitoliumon

MESEJÁTÉK

árnyékok a falon
a kezéd
a kezem
állatfejjé kulcsolt fájdalom

és virág
és csillag
és sárkány

árnyékezem
árnyékezed
létünk előtti párnán

sárkányból korom-csillagot
csillagból
tűzkoronás tulipánt

robbanás utáni tűz'
tested árnyéka
testem árnyéka
egy-lobogás

fekete láng

Szűcs Árpád

Úton